SPORTUL magazin

OMAGIU IN 13 VERSURI

Intr-una din zilele acestei ierni, a sosit la sediul Comitetului Internațional Olimpic (C.I.O.) o scrisoare din Italia cu un conținut mai puțin obișnuit. La prima vedere s-ar fi putut crede că este o urare de început de an, dar fila de carton ivoriu cu chenar de flori și frunze viu colorate purta un mesaj adresat sportivilor români care se făcuseră remarcați în cursul Jocurilor Olimpice din Mexic. Alcătuit din 13 versuri, scrise în metrica amplă a epopeilor, acest mesaj constituie mărturia unei sincere admirații pentru cei ce au făcut să se înalțe pe catargul cel mai înalt drapelul țării lor.

Cine a așternut cu delicată caligrafie feminină aceste versuri, pe care C.I.O. le-a făcut să parvină celor cărora le erau destinate? Sub ultimul rînd al poemului aflăm numele autorului: FRANCESCA VELLANI. O italiancă din Milano. Era, într-adevăr, o mînă de femeie...

Iată și o transpunere în românește a acestor versuri pe care traducătorul a căutat să le redea într-o formă, poate, mai puțin cursivă, dar cît mai aproape de original.

OLIMPIONICULUI

Și pe înaltul catarg, drapelul tău l-au ridicat
Iar tu, erou între eroi, în neclintire l-ai privit.
Pentru tine-a tremurat harnica ta patrie
Și pentru laurul pe care tu i l-ai dăruit
Ea brațe primitoare-ți-ntinde: fiu mult iubit!

Zboruri de porumbei pe cer se desenează
Și spun: nimeni nu va mai tulbura nici munca ta și nici a altuia!
O floare-a gîntei noastre și a întregii lumi,
Cu mintea ta de tînăr spui că doar un lucru-i bun cu-adevărat;
În brațul vostru tare, stăruitor și-atent
Este cununa nouă pe care omenirea o-așteaptă de la voi
Și pentru care toți aprindem o făclie:
Voința neclintită de a trăi în pace.

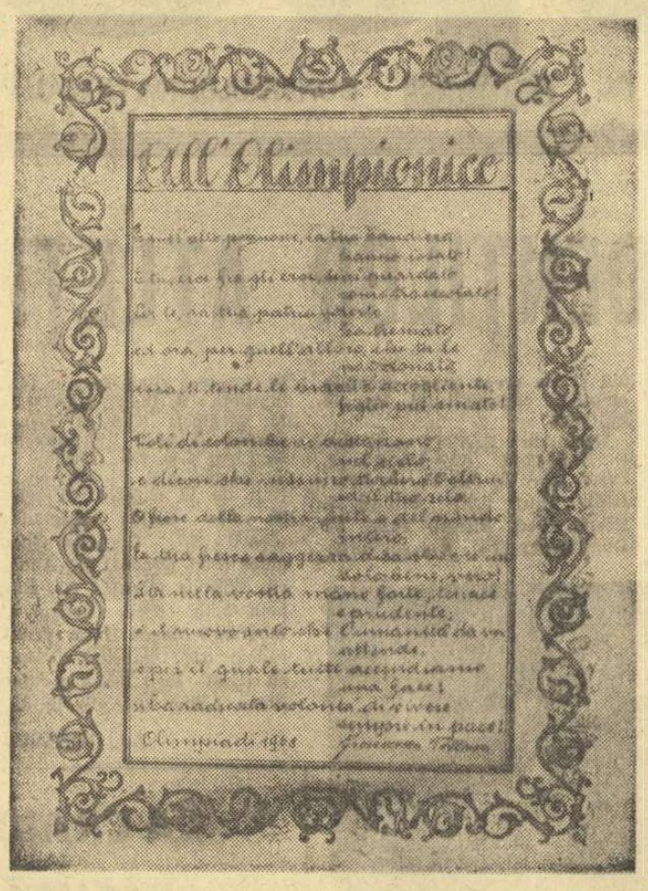

LOTO

PREMIILE TRAGERII SPECIALE LOTO A MĂRȚIȘORULUI DIN 7 MARTIE

292.976 lei report pentru tragerea de vineri

EXTRAGEREA I: Categoria I: 1 variantă șfert a 200.000 lei; categoria a II-a: 9 variante întregi a 18.613 lei și 1 variantă sfert a 4.653 lei; categoria a III-a: 170 a 1.181 lei și 97 a 295 lei; categoria a IV-a: 570 a 442 lei și 314 a 110 lei; categoria a V-a: 1021 a 295 lei și 578 a 73 lei. Report la categoria I: 71.796 lei

Premiul de 200.000 lei a fost obținut de Catinca Cazacu, comuna Sivița jud. Galați. EXTRAGEREA a II-a: Categoria B: 2 variante întregi a 110.590 lei; categoria C: 13 variante întregi a 15.521 lei și 5 variante sfert a 3.880 lei; categoria D: 2088 variante a 100 lei și 1951 variante sfert a 25 lei.

Report la categoria A: 221.180 lei

Premiile de cîte 110.590 lei au fost obținute de: Rade Ștefănache — Tulcea și Anton Vasile — Bîrlad.

EXTRAGEREA SUPLIMENTARĂ. Categoria L: 8 variante (2 autoturisme Dacia 1100, 2 autoturisme Moskvici 408 și 4 autoturisme Skoda): categoria M: 137 variante întregi a 400 lei și 66 variante sfert a 100 lei; categoria N: 477 a 100 lei și 251 a 25 lei; categoria O: 744 a 40 lei și 402 a 10 lei. EXTRAGEREA SPECIALĂ. Categoria S: 2 autoturisme Volga; Categoria U: 14 autoturisme Moskvici 408; categoria V: 15 excursii la Paris; categoria X: 35 excursii la Paris; categoria Z: 3255 a 100 lei.

Tragerea la sorți de la extragerea suplimentară — categoria L — va avea loc miercuri 19 martie 1969 în Capitală.

DUMITRU TEICĂ, UN BOXER DE-O SEAMĂ CU VEACUL

● DEBUT PE UN RING DIN CLEVELAND ● ÎNAPOI, ÎN PATRIE ● O GALĂ DE BOX DE NUMAI... 5 MINUTE ● „ACUM, SCRIU O CARTE"

DUMITRU TEIGĂ
ieri și azi
văzut de Neagu RĂDULESCU

Hotărît lucru, una dintre marile virtuți ale lui Dumitru Teică a fost, și a rămas, seriozitatea care, de altfel, i-a atras și prețuirea de care s-a bucurat de-a lungul unei vieți ajunsă acum la încheierea celui de-al șaptelea deceniu.

Drumul străbătut de Dumitru Teică n-a fost nici confortabil, dar nici sărac în evenimente. Iar vehiculul folosit i-a fost unul singur: munca. Ea l-a purtat din satul său natal, Negoiu, din județul Dolj, tocmai prin viitoarea Americii, și tot ea l-a readus printre noi, acasă, consacrîndu-l campion de box al României la toate categoriile și om între oameni.

...L-am reîntîlnit, deunăzi, aproape neschimbat față de anii cînd boxa; vîrsta nu i-a încovoiat spinarea, iar bătrînețea n-avea unde să-și așeze fulgii albi, căci nea Dumitru se poartă... pleșuv, încă din tinerețe, din anii ringului.

Și, pe nesimțite, s-a înnodat dialogul care ni-l readuce acum, în ringul paginii acestui ziar, pe fostul campion național, pe maestrul care, vreme de aproape patru decenii, a format boxeri și a călăuzit atîția tineri în universul sportului.

— Boxul, cum l-ai descoperit?

— E o poveste îndepărtată, ne-ar cere timp mult...

Știm că Dumitru Teică se va rezuma la esențial, și l-am îndemnat să povestească...

— Elev al unei școli publice („public school") din Indianopolis, participam la joaca copiilor de o seamă cu mine și obținusem, în acele „vinzolelii", chiar cîteva victorii prin k.o., așa, cu pumnul gol. Astfel, am ajuns și la o sală de box din Cleveland, în stat, am devenit ostaș la un regiment de transmisiuni, cîntînd și în fanfara unității, fără a-mi neglija, însă, nici preocupările sportive. În America susținusem cîteva meciuri publice, la Cleveland, ca amator legitimat și obținusem victoriile prin k.o. la podea sau prin oprirea meciului pentru inferioritatea adversarului.

După ce am urcat milităria în pod, am ajuns, în scurtă vreme, ajutorul maestrului Petre Alexandrescu — azi aproape octogenar — care era profesor de educație fizică la ONEF, leagănul Institutului de educație fizică din zilele noastre. Apoi mi s-a încredințat, într-una din sălile bucureștene, organizarea activității de gimnastică, box, volei și baschet.

Aci am aflat niște tineri cu calități deosebite, între care Mitu Dumitrescu, actualul academician, Mateescu, Dumitru Marinescu, azi inginer, care au dovedit că ucenicia sportivă i-a călit pentru studii și pentru viața socială în care s-au afirmat cu demnitate.

Din pleiada primilor boxeri care au trecut pe sub îndrumarea mea, și care au activat apoi în ringul românesc, sînt de citat Dumitrescu Virtej, Cristian Panaitescu, Constantin Vîlsan, Jenny Dumitrescu, regretatul ziarist sportiv Dan Chirilă, Eugen Vasilescu-Cărbune, Titi Dîrlău, Dumitru Gheorghiu, Eftimie Mihăilescu și zeci și zeci de pugiliști care au urmat întîiul val...

— Ce episod stăruie mai mult în bagajul de amintiri personale?

— O gală de box. Prima gală internațională programată la Craiova, în anul 1923, în care meciurile erau angajate pe cîte 8 reprize de cîte două minute și toate disputele s-au terminat înainte de limită, astfel că întreaga reuniune s-a redus la numai 5 minute de box, nici unul dintre meciuri nedurînd mai mult de 90 de secunde. Toți românii și-au făcut k.o. adversarii. Începutul l-a făcut Constantin Vîlsan, un boxer cu cea mai lungă alonjă întîlnită în ringul românesc, care a devenit apoi campionul României la categoria ușoară. L-a surclasat, atunci, la Craiova, pe Matzeika, campionul Ungariei, din prima rafală de pumni. Titi Dîrlău l-a trimis la podea, în primul minut, pe Tomazi, și el campion al Ungariei, iar eu am terminat cu germanul Hans Schmidt, un semigreu recunoscut drept fruntaș în Europa, după 50 de secunde, făcîndu-l k.o.

— Privind în urmă, ce-ți încălzește inima, din tot ceea ce ai făcut pînă azi?

— În box, nici titlurile de campion național și nici victoriile obținute, ci faptul că i-am învățat pe alții, tineri mulți și entuziaști, din școli, din ateliere, din prăvălii, din fabrici, să-și împlinească un vis și mă mîndresc, ca român, că l-am dat boxului internațional pe Lucian Popescu, care mi-a fost elev, și pe care-l socot drept cel mai bun produs al ringului nostru.

Toț ca sportiv, mă bucur sincer că tineretul nostru face acum să se verbească, cu respect și cu simpatie, despre România, pe toate continentele pămîntului.

Iar ca om, sînt fericit că mi-am întemeiat o familie în care, fiica mea, medic specialist în cercetări de inframicrobiologie, ginerele meu, soția mea, azi pensionară, și nepotul meu, îmi dau satisfacția datoriei împlinite într-o societate în care m-am făcut cunoscut... prin pumnii mei, și în care trăiesc respectat prin cuvîntul obrazului meu.

— Și, acum, ce faci? Cum macini timpul la moara bătrîneții?

— Să nu vă mire, dar scriu o carte.

— Deci, scriitor?

— Eh, să nu exagerăm! E drept că eu am mai publicat o carte, „Cum se învață boxul", o carte de popularizare, de mult epuizată, și peste care anii au așternut praful uitării. Acum o reactualizez și-i adaug și evocări.

V. FIROIU

„ROMÂNUL GEORGE STOIAN I-A ÎNTRECUT PE JOCHEII NOȘTRI"

Amatorii curselor de galop își aduc aminte cu plăcere de jocheul Gheorghe Stoian, una dintre „cravașele" cele mai redutabile care au evoluat, după 1944, pe hipodroamele noastre. Deși n-are decît 38 de ani, Stoian are în urmă o lungă carieră, începută la 11 ani și încununată de 600 de victorii.

De cîțiva ani, el activează în Iugoslavia, fiind cotat ca unul dintre cei mai buni jochei. Cel puțin în 1968 — după cum reiese dintr-un articol apărut în ziarul **„Vecerni Novosti"** — a avut un sezon de aur, reușind să cîștige chiar și 3 curse într-o zi! Publicîndu-i fotografia, împreună cu o prezentare intitulată **„Românul George Stoian i-a întrecut pe jocheii noștri"**, ziarul iugoslav scrie că **„George Stoian a demonstrat o clasă europeană".**

...Într-o căsuță din cartierul bucureștean Filantropia, aceste aprecieri și altele asemănătoare aduc bucurie în inimile celor două locatare: soția și fetița lui George Stoian care așteaptă, mereu, cu nerăbdare perioadele de întrerupere a activității hipice, zilele de „vacanță" ale soțului și tatălui...

VII ȘI MORȚI...

Campionul mondial Nino Benvenuti începe la Madrid — devenind și stea de cinema — filmul „Vii și morți".

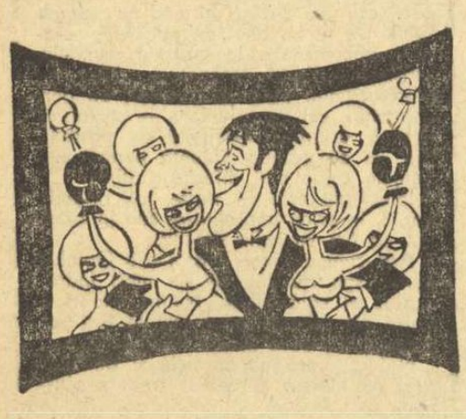

— Atenție, Nino!

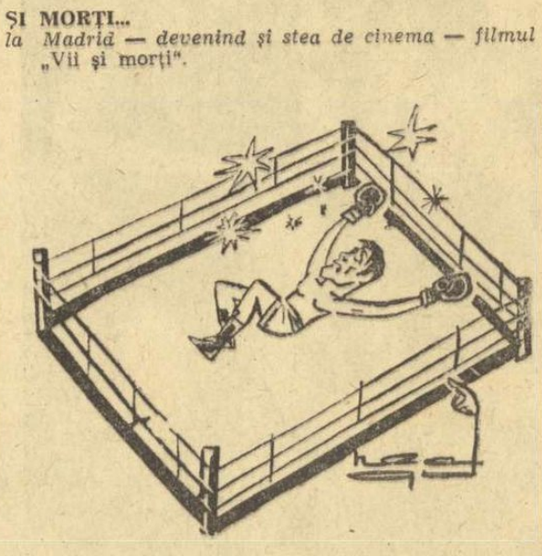

desen de Neagu RĂDULESCU

Duminicile unui nesportiv

POVESTE VÎNĂTOREASCĂ

Fiindcă s-au împlinit nu de mult tocmai trei decenii de la cea mai grozavă vînătoare de lupi din cîte s-au pomenit, îmi amintesc de ea la această rubrică duminicală, popas binevenit pentru condeiul grăbit de peste săptămînă. Îmi amintesc de ea, deoarece vînătoarea-i un sport, deși eroii n-au fost cîtuși de puțin sportivi. Adică, cine știe dacă recordul lor nu ține, totuși, pe undeva, de sport, de marea răbdare și rezistență, care sînt, în ultimă instanță, virtuți omenești și sportive deopotrivă. Se așternuse, acum trei decenii, o tarnă cumplită peste Anatolia, așa cum a fost aceea abia dusă de la noi deunăzi. Zăpada acoperise podișurile de piatră, cu tufe pitice, în ale căror cotloane rătăcesc lupii cenușii, cu ceafa vînjoasă, ochii aprinși ca torțele gîzilor și colții mai iuți decît dinții fierăstrăului. De zăpadă nu se teme nimeni, o dată ce face din lume mireasă, pe cîteva săptămîni sau luni pe an. Cînd e însă cernută și împrăștiată de vîntul ce hăuie a viscol, bagă groaza pînă și în viteji.

Viteji erau și cei cinci muzicanți, porniți dintr-un ordășel turc spre un sat aflat la mai mulți kilometri, unde urmau să cînte la un ospăț. Grea meserie și aceea de muzicant ambulant! Trebuie să te călătorești cu instrumentele în spate — și nu toți cîntă la clarinet! — spre locurile unde ți se îmbie prilej de a cîștiga o bucată de pîine. Mai ales pe timp de tarnă cînd nămeții îngreunează pașii și pun circei în degetele virtuozilor. Fusese însă, spre seară, o spărtură de azur în vălmășagul norilor întunecoși, încît muzicanții își luară inima în dinți, toba-n spinare și purceseră la drum. Pe fața albă a podișului mai scăpără cîtva timp refluxul albăstrui al amurgului, apoi cerul se mohorî și coborî întunericul.

Muzicanții mergeau de zor, mînați de tăcerea nemărginită din jur, în care urechea lor ascuțită deslușea, de departe, umbletul de pîslă al lupilor. Lupii cenușii ai Anatoliei! Și ar fi ajuns tocmai bine la ospăț, căci porniseră cam pe la toacă, dacă nu se dezlănțuia un vifor din acelea care spulberă omătul pînă la înălțimea caselor și împunge ochiul cu mii de ace ascuțite. Drumeția trebuia întreruptă, și muzicanții s-au adăpostit într-o moară părăsită. Vuia pe sub grinzile ei și prin spărturile din perete vijelia, înfricoșătoare ca un final wagnerian.

De-ar fi fost o sobă de tuci în șandramaua dărăpănată, muzicanții i-ar fi înroșit plita și s-ar fi încălzit la ea. Nu era însă sobă, nu era nimic, decît pustiu. Și lupii, vreo cinci, care pătrunseră prin spărturi, atrași de mirosul oamenilor și, poate, de al sacizului. Nu tu pușcă, nu tu foc — cum să te aperi de amenințarea spurcăciunilor? Frica e bună, de multe ori, la ceva, fiindcă dă idei salvatoare. Așa cum le-a dat și muzicanților turci, care și-au scos la repezeală instrumentele, toboșarul a pus mîna pe bețele sale și au început să cînte toți fragmentul vijeliei din uvertura la opera Wilhelm Tell de Rossini. Au cîntat-o din ce în ce mai tare, din ce în ce mai repede, din ce în ce mai turbat, pînă cînd lupii, îviți în sfîrtecăturile întunecoase din zid, s-au tras repede înapoi, au prins să scîncească înfricoșați și ar fi vrut să fugă, ca niște vinovați netrebnici, făcîndu-se nevăzuți peste pustietățile înnoptate. Cum însă, de speriați ce erau, n-au mai găsit ieșirile, au prins să asalteze pereții, cu tot mai mare îndîrjire, încît, în zori, cînd viscolul se ostoi și lumina prinse să mijească peste podiș, toți lupii zăceau, cu țestele zdrobite și ochii sticloși, în moara părăsită.

Muzicanții, deveniți vînători fără pușcă, trîmburau livizi, în mînă cu instrumentele lor, pe care cîntaseră într-o timp de trei sute șaizeci de ori „vijelia" din uvertura rossiniană! Pare, de fapt, o poveste vînătorească, dar nu este, deoarece au publicat-o ziarele de acum treizeci de ani și eroii ei mai trăiesc, în Anatolia nu prea depărtată de noi.

George SBARCEA

SPIRITUL SPORTULUI (II)

Publicăm, astăzi, partea a doua a interesantului eseu pe care scriitorul francez Paul Vialar l-a prezentat în cadrul unei reuniuni a Academiei olimpice internaționale. Amintim totodată că prima parte a apărut în ziarul nostru din 23 februarie a.c.

Corpul tău înseamnă viață. Gîndește-te la el. Gîndește-te la tine. Dacă ești bolnav sau plăpînd din vina ta, lumea este la fel: mai plăpîndă și mai bolnavă.

Cît de trist și necinstit trebuie să fie să urăști acest corp cu care ești condamnat să te culci, să suferi, să respiri! Cît de greu este să tîrăști după tine un corp care nu vrea să te urmeze! Trebuie să te simți urmat de corpul tău. Cum poți fi fericit într-un corp nenorocit, într-un corp bolnav?

Un corp, ori ce ai face, nu se uită. Nu este un moment din zi în care să nu-și facă simțită prezența. Firește, pentru bucuria noastră, nu pentru disperarea și rușinea noastră.

Nu scapi de corpul tău, deci trebuie să-l stăpînești...

Trebuie să fii destul de puternic pentru a fi mai tare decît el.

...Trebuie să te trezești în fiecare dimineață conștient că există nu pentru că te doare capul sau ai vreo suferință fizică, ci fiindcă te simți fericit de a fi.

A vieții și a supraviețuit. Ce depărtare între ele și cît de mult le marchează sportul limitele.

...Doar sentimentele simple sînt sentimente mari. Sportul este unul din ele: este firesc.

Se cunoaște formula: **„Să devii ceea ce ești".**

Cred că ar trebui, mai curînd, să se spună: **„Să devii ceea ce ar trebui să fii".**

Trebuie să-ți porți posibilitățile tale fizice, așa cum o femeie poartă un copil: cu precauție și gingășie, cunoscînd valoarea acestei comori unice. Însă, cînd le scoți la lumină, aceste forțe pe care le-ai înmănunchiat făurește o ființă vie.

Civilizația zilelor noastre a devenit din ce în ce mai inumană. Ea este aproape totdeauna dizolvantă și ușuratică. A face sport, înseamnă a te reîntoarce la elementele primordiale, la simplitate. Înseamnă a controla, de fiecare dată, totul pentru a căuta să devii un supraom fără a-ți pierde calitățile de omenie.

Se spune, adesea, despre o căsătorie, că-i plină de „făgăduieli" (moștenirea părinților); sînt însă „făgăduieli" privind moartea. Unirea omului cu sportul comportă de asemenea, speranțe care privesc însă viața.

Călăii lagărelor de concentrare, care erau denumite „lagăre ale morții", știau prea bine ce fac: începeau prin a înjosi trupurile și, astfel, sfîrșeau prin a zdruncina sufletele. Însă unii le-au rezistat. Să reziști cu un trup subrezit, ce probă minunată de suflet sportiv!

Toți trebuie să murim. N-are nici o importanță. Moartea însăși face prețul vieții. Totuși cred că nu se poate accepta moartea cu seninătate dacă nu lupți cu înverșunare pentru viața ta.

Trebuie să încerci de asemenea să te porți cu ceilalți cît mai frumos, cît mai onest: cred că aceasta este prima formă a politeții.

„Nu mă plac" spunea o femeie agreabilă, privindu-se în oglindă și, știind asta, izbutea să se corijeze atît de bine, încît, pînă la urmă, era încîntătoare. Frumoasă luciditate pe care o doresc multor bărbați! Acela care știe să-și spună: „Nu mă plac", privindu-și corpul sau aprecîndu-l astfel atunci cînd se află pe stadion, cînd trebuie să alerge, să sară, să arunce greutatea, acela a cîștigat. Trebuie să privești în oglinda sportului în fiecare zi, ca să-ți refaci frumusețea pentru tine însuți, pentru ceilalți.

Toate aceste formule, precum și multe altele, permit să-ți faci o necesitate din a explora mai bine acest tărîm, încă necunoscut pentru prea mulți oameni, care este sportul. Și este un tărîm atît de bogat pe care ne aventurăm, încît fiecare popas ridică noi probleme la care simțim nevoia, necesitatea de a răspunde.

Însă cu ce să încep?

...Jocul spiritului într-un corp antrenat la joc devine o satisfacție completă, care le include pe toate celelalte. Mai întîi joaca. Ceea ce duce, firesc, la practica sporturilor. Și aceasta — automat — la cultura fizică. A inversa propoziționea înseamnă a distruge clădirea și a face oamenii să meargă în mîini.

Cultura fizică impusă copilului (și mișcările lui sînt atunci fără însemnătate pentru el) ia pentru acesta forma cea mai perfectă a plictiselii și a inutilității. A începe cu ea, înseamnă a începe cu sfîrșitul. Din instinct — și acesta este, fără îndoială, instinctul de conservare — copilul vrea să se joace; îndemnați-l să se joace.

Joaca de pe atunci este un sport. Jocul combină toate mișcările sportului și posedă în germene spiritul lui...

...Un copil care nu știe să se joace nu va fi niciodată un copil. Un bărbat care nu știe ce-i joaca și nu poate să se joace, nu va fi, niciodată, un bărbat. Cunosc oameni foarte în etate care știu să se joace. Au știut întotdeauna și n-au uitat niciodată: aceștia nu vor recădea niciodată în copilărie. În realitate, n-au părăsit-o. I-au păstrat puritatea. Au păstrat neîntinată această comoară și, datorită ei, au fost toată viața lor ființe umane, așa cum — prea adesea — n-au fost alții.

Centrul de studii despre moarte, de la Bechesda, Maryland, și cel asemănător de la Facultatea de medicină din Leningrad — adevărate laboratoare pentru „înviere" — lasă să înțelegem că mîine moartea va fi învinsă. Pentru ei, moartea firească nu trebuie să mai existe; nu vor mai fi decît întîmplător morți și se va putea trata bătrînețea ca o boală. Aceasta este un prilej de reflexie și ne întrebăm dacă vom trăi timp îndelungat, ce se va întîmpla cu noi? Cînd vom deveni un popor de nemuritori și vom fi foarte înaintați, vom rămîne, cu toate remediile ce le vom avea, un popor de bătrîni? Trebuie să începem prin cultivarea **minții, a spiritului și cel care le poate stăpîni, a izbîndit ceva.**

(După „Secolul 20")

RĂSPUNDE Ion Poștașu

DIMITRIE FUNAR — **comuna Pecica.** 1. Handbalistul Cristian Gațu împlinește, în august, 24 de ani. El este fiul cronicarului sportiv Petre Gațu. O vreme, Cristian Gațu s-a afirmat în fotbal, jucînd la Dinamo București (la juniori și în echipa de tineret). Ca să scape, probabil, de criticile tatălui său, s-a apucat de handbal! 2. Viteză, șut, forță atletică — acestea sînt principalele calități pe care le-a avut și Dobay. Prin fizicul și jocul său, Oaidă, una din cele mai bune aripi care au evoluat în fotbalul nostru, se aseamănă, destul de mult, cu fostul jucător al Ripensiei.

ION PASCALIU — **Iași.** În finala campionatului mondial de fotbal din 1966, Hurst a înscris golurile 1, 3 și 4. Cel de-al doilea gol al englezilor a fost realizat de Peters.

ION NEGOT — **Sinnicolaul Mare.** „Port o deosebită simpatie echipei de fotbal Dinamo București. O dovadă în acest sens sînt și versurile pe care vi le trimit". Așteptăm alte dovezi. Acestea nu ne-au convins!

ION SUCIU — **Tîrnăveni.** Prietenul dv. este bun... de plată. În finala „Cupei României" ediția 1967, Steaua a învins Foresta Fălticeni cu 6—0 (4—0).

G. SASAR — **Baia Mare.** Am reținut două dintre „reflecțiile" dv.:

● **Atleții sînt cei mai „fricoși" sportivi. La primul foc de pistol, o iau la fugă!**

● **Boxerii sînt cei mai neînfricați sportivi. Ei vor să controleze dacă arbitrii știu să numere pînă la... 10!**

CORNEL DODESCU, **București.** În palmaresul întîlnirilor de campionat dintre Steaua și Petrolul nu figurează un astfel de rezultat: Steaua — Petrolul 6—0, la Ploiești. În schimb, Petrolul a întrecut Steaua cu 6—2, într-un meci disputat acum 7—8 ani, în... București. Unul dintre cei mai buni jucători ai petroliștilor în acest meci a fost... Volnea!

VIOREL PETCU — **Buzău.** „Sînt electrician la «Exploatarea energetică județeană Buzău» și vreau să controlez, cu ajutorul dv, dacă performanțele sportive cu care se laudă doi dintre maiștrii din unitatea noastră sînt adevărate sau nu?" Hm! Puneți la îndoială cuvintele șefilor dv.? Mie, unul, să-mi spună șeful că l-a bătut prin k.o. în prima repriză pe Cassius Clay și tot nu mă duc să verific! Referitor la cele întrebate, sînt în măsură să confirm că șeful dv. direct, tov. Iordan Rădulescu, a jucat, în 1956, în echipa de tineret a Minerului Petroșeni. Nu l-am „descoperit", însă, otcăieri, pe celălalt maistru, tov. Anton Rădulescu, care susține că a fost campion republican de tir, în 1956. La 3 x 40 focuri, calibru redus, în nici un caz.

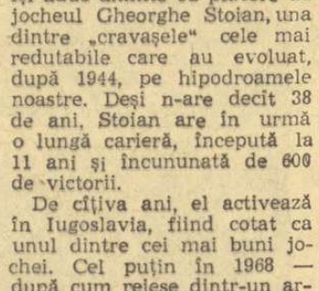

ROZALIA HALMI — **comuna Cavnic.** Ați făcut pariu cu o colegă, pe două ciocolate mari, că **„Ion Poștașu este una și aceeași persoană cu ziaristul Ioan Chirilă".** Ați pierdut. Ion Poștașu nu e un pseudonim, ci numele meu adevărat. Un strămoș de-al meu, Veniamin Poștașu, este primul care a început să răspundă la scrisori, încă în secolul XV.

MIHAI TEODORESCU, **București.** Sînt de acord cu dv că arbitrul Mircea Rotaru (Iași) n-a condus în cele mai bune condiții partida de fotbal dintre Dinamo București și A.S.A. Tg. Mureș. Presupun, de altfel, că nici nu va fi... complimentat de către Colegiul central al arbitrilor pentru acest arbitraj. Dimpotrivă! Este greu de crezut, însă, așa cum afirmați dv., că el a fluierat sfîrșitul primei reprize, abia după 48 de minute de joc. În primul caz, în această direcție, un singur ceas este luat în considerație: cel al arbitrului. Ceasurile de pe stadioane ne oferă doar indicii... aproximative.

Ilustrații: N. CLAUDIU